

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ASPIRIT ANIMĀS™

ÎNĂLTARE ȘI DECLIN

Cartea a șasea din seria Sprite-Animale

Eliot Schrefer

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu

ERDAS

1

PRIZONIERE

BUF!

Abeke se trezi de spaimă, tremurând. Întâi se gândi că auzise zgomotul în vis. Dar apoi îl auzi din nou.

BUF!

Sări în picioare și aproape că se izbi cu capul de tavan. Lanțul cu care era legată la gleznă se lovi de Meilin, trezind-o și pe ea.

— Ce e? întrebă Meilin, bâjbâind în întuneric.

Amețită, Abeke își aminti unde se aflau: erau încă prizoniere în închisoarea unui vas, în drum spre tabăra Cuceritorilor din sudul continentului Nilo. Cândva, mai fusese pe o navă a Cuceritorilor, exact ca asta — numai că în călătoria aceea fusese invitată de onoare. Avusese parte de un pat umplut cu pene și de o oglindă cu cadrul de aur și îi fusese permis să se plimbe oriunde ar fi vrut. Nu fusese azvârlită în închisoare, într-o debara micuță, armată, fără nicio lumină, aflată în străfundurile navei, unde părăitului zgomotos al lemnului i se adăuga forfota şobolanilor.

Recluziunea lor era desăvârșită din cauza lanțului din zale greoaiе cu care Abeke și Meilin erau legate între ele la glezne.

— Aud voci, șopti Abeke grabnic. Vine cineva. Ridică-te!

Meilin se ridică în picioare cu o mișcare grațioasă, reușind să nu facă niciun zgomot, în ciuda lanțului greu care-i lega îmcheietura de la picior de glezna lui Abeke. Era încătușată și învinsă, dar încă avea reflexele unei războinice.

Lumina de filil care se strecură în încăpere i s-ar fi părut slabă în orice altă împrejurare, dar după ce petrecuse zile întregi cufundată într-o beznă aproape deplină, Abeke fu orbită. Când ochii i se acomodară, văzu un băiat în cadrul ușii. Era înalt și zwelt, cu pielea palidă și ochii blânzi, care păreau să-i ceară iertare în tăcere. Shane.

Cu toate că nu-i avea la inimă pe niciunul dintre Cuceritori, Abeke știa că Shane se apropia cel mai mult de ceea ce s-ar fi putut numi un aliat. Pe parcursul îndelungatei lor călătorii pe mare, doar el le adusese mâncare și apă proaspătă. Fără el, ar fi murit.

Abeke simțea furia pe care Meilin o emana în valuri, însă aceasta rămase tăcută. Relația cu Shane cădea în sarcina lui Abeke.

— Sunteți bine? întrebă Shane.

Vorbea pe un ton bland, dar Abeke era cât se poate de conștientă de paloșul care strălucea atârnat la brâul Tânărului, de puterea pe care Shane o avea asupra lor. Rămânea în continuare unul dintre temnicerii lor. Și era capabil să-și invoke propriul spirit-animal feroce, un glutton. Abeke era convinsă că leopardul ei, Uraza, ar fi putut să-l învingă în mod normal, însă glutonii erau adaptați luptelor în spații restrânse, spre deosebire de Uraza.

— Atât cât se poate, spuse scurt Abeke, scuturându-și lantul cu înțeles.

— Îmi pare sincer rău, spuse Shane și oftă. Le-am spus că nu va fi nevoie de cătușe.

Se opri și privi tavanul îndelung. De deasupra se auzea un râcăit zgomotos, iar Shane adăugă:

— Oricum, detenția voastră se apropie de sfârșit. Am ajuns la fortăreața noastră.

Abeke miji ochii. Oare Shane se aștepta ca vesteau astă să o liniștească? Nu îndrăgea încisoarea navei, dar știa că ceea ce le aștepta la baza Cuceritorilor, orice ar fi fost, avea să fie și mai neplăcut. Urmau să le sacrifice pe ea și pe Meilin lui Gerathon, Marele Șarpe? Sau să o silească să bea din îngrozitoarea Fiere, astfel încât să devină o marionetă pe care Marea Fiară ar putea s-o controleze după bunul-plac, aşa cum face cu Meilin?

Abeke se străduia să-și păstreze calmul, dar când își aminti de acea zi din grota lui Mulop, îi trecură prin minte imagini înfiorătoare: degetele lui Meilin, strânse de brațul ei, adâncindu-i-se până la os, tărând-o cu cruzime spre plaja stâncoasă. Își aminti cum se zbătuse, încercând să se elibereze, și încasase o lovitură puternică în cap de la bastonul de luptă al lui Meilin. Cum lumea se întunecase și dispăruse...

— Fortăreața noastră? spuse Abeke, înăbușindu-și amintirile. A cui a fost înainte să pună Cuceritorii stăpânire pe ea?

— E palatul unuia dintre nobilii stepelor niloane, spuse Shane cu încă un oftat. Uite ce e, nu mă bucur că am luat în stăpânire locuința cuiva. Nobilul e încă în viață și fac tot posibilul ca să mă asigur că niloanii care trăiesc și

muncesc aici sunt ocrotiți și că primesc suficientă hrană.
Încerc să fac cât mai mult bine în situația asta.

Abeke își împreună brațele și îl privi încrustată.

— Acum te rog să nu te împotrivești și să vii cu mine, Abeke, spuse Shane, privind în podea. Atât de dragul tău, cât și al lui Meilin.

Abeke se uită la Meilin, care încuviință, dând din cap imperceptibil. Dacă Shane era apropiat de statutul de aliat pe care îl aveau, era mai bine să-l țină de partea lor și să afle cât mai multe.

— Bine, spuse Abeke. Ne supunem, Shane. Mergem după tine.

Era dificil să urce pe scara de frânghie, din moment ce gleznele le erau încătușate. Abeke puse piciorul pe prima treaptă, așteptă până când Meilin ajunse drept în spațele ei și apoi făcu încă un pas. În cele din urmă, ieșiră la suprafață. Cerul era înnorat, și totuși lumina era orbitoare. În clipa în care ieși în lumina soarelui, Abeke fu nevoită să-și închidă strâns ochii și lacrimile îi curseră pe obrajii.

Shane le aștepta și le ridică pe Abeke și pe Meilin, cu brațele sale voinice, de pe ultima treaptă, astfel încât ajunseră să stea așezate pe punte.

Ochii lui Abeke se acomodară încet. În acel moment, icni surprinsă.

Pe puntea navei se afla o ceată de Cuceritori care încărcau o barcă mică, pentru a porni spre mal. Soldații purtau uniforme din armură de piele simplă, cu platoșe lustruite cu ulei, de culoare neagră. Acestea nu erau armuri de ceremonie. Erau făcute pentru înlesnirea mișcărilor, pentru luptă.

Sunt făcute pentru lupta cu niloanti, gândi amar Abeke. Pentru a lupta cu cet care-și apără căminele.

Și Zerif era aici, la nici un pas distanță, bărbatul care cândva o înselase pe Abeke și o făcuse să creadă că aceasta urma să se alăture taberei binelui. Avea același chip frumos, cu contururi sobre și cu barba tunsă scurt. Lângă el era o femeie suplă pe care Abeke n-o mai văzuse de la călătoria lor în nord: Aidana, mama lui Rollan. Deși nu purta cătușe, arăta și ea puțin ca o prizonieră, având chipul uscat și privirea istovită. Era prima oară când Abeke se bucura că Rollan nu era cu ele; poate că, dacă ar fi văzut-o pe mama să intr-o stare atât de jalnică, ar fi fost zdrobit.

Însă mai era cineva de față. Lângă Aidana stătea o fată pe care Abeke n-o recunoștea. Era înaltă și palidă, cu ochi mari și cu un surâs perfid, arcuit. Purta un costum din piele neagră, dungat cu benzi din fildeș cioplite astfel încât să semene cu niște picioare de păianjen. Fata le fulgeră cu privirea pe Abeke și pe Meilin și apoi îl privi pe Shane, vorbindu-i fără să-și miște buzele aproape deloc.

— *Astea* sunt moliiile pe care te-ai chinuit atât de mult să le capturezi, frate? Mă dezamăgești.

Frate! Abeke cercetă bărbia ascuțită a fetei, pomeții ei înalți și părul des, blond spre alb, observând astfel asemănarea. Și fata asta era una dintre cei Marcați; pe umărul ei era cocoțat un păianjen mare cât un pescăruș. Era brăzdat de dungi galbene, iar abdomenul său umflat arăta că era veninos.

Pentru un moment, Shane păru descumpănit de cuvintele surorii sale, însă când îi răspunse, vocea sa avu un ton batjocoritor.

— Drina. De câte ori ziceai că ai pierdut înaintea Paznicului fortăreței Greenhaven? Sau poate ai vrea mai bine să nu vorbim despre asta?

Shane tăiașe până la sânge. Era rândul Drinei să pară jignită, dar când observă că Zerif o privea, chipul fi deveni aspru, batjocoritor. Abeke sesiză că această conversație între frați ar fi decurs altfel dacă Zerif n-ar fi fost de față.

— Ajunge! urlă Zerif, chiar în clipa în care Drina deschise gura ca să riposteze. Mai avem un pas până la victoria în Nilo, nu e nevoie să vă certați ca niște copii.

Abeke îi aruncă o privire lui Meilin — ar putea profita de pe urma neînțelegerilor din rândul Cuceritorilor. Dar Meilin ședea nemîscată pe punte, cu palmele sprijinite pe genunchi și cu ochii închiși. Nu era atentă în jur.

Cei patru Cuceritori — Shane, Zerif, Aidana și Drina — le priviră de sus pe ea și pe Meilin. În acel moment, soarele apără de după nori și brusc, din cauza luminii, Abeke nu le mai văzu fețele. Erau doar patru siluete conturate pe fundalul cerului, aplecate asupra celor două fete încătușate. Abeke era neajutorată în fața lor și sentimentul asta era îngrozitor.

— Nu prea e nimic de capul lor, așa-i? întrebă Zerif. De fapt, am știut încă din clipa în care am întâlnit-o pe Abeke că nu vom avea motiv să ne temem de ea. Până și tatăl ei părea dezamăgit de fata asta. Probabil că acum e și maidezamăgit, din moment ce satul Okaihee se află în mijlocul teritoriului cucerit de noi.

Pe Abeke o cuprinse un sentiment bine știut, de furie neajutorată. Se simțea ca atunci când trăise în sat, unde sora ei, Soama, îi ridică părul de pe chip și-i cataloga defectele. Atunci când Soama își dorea să se simtă frumoasă, cea mai simplă cale era de a o face pe Abeke să se simtă urâtă. Învățase ca în acele momente să păstreze pe chip o expresie perfect nemîscată, și asta încercă să facă

iarăsi acum. Totuși, își dorea nespus să o elibereze pe Uraza și să o privească cum îi înșfacă beregata lui Zerif între colții. Dar spiritul-animal al acestuia, un șacal, îi dădea tărcoale printre glezne. Fiara privea cu ochi alerți și, gâfând, își dezvăluia dinții ascuțiti. Păianjenul Drinei era cocotat sus, pe umărul ei, ghemuit, ca și când să ar fi pregătit să sară. Ar fi fost o nesăbuință să atace.

— În picioare! ordonă Zerif.

Abeke șovăi, dar Meilin se ridică greoi, zăngănind din lanțuri. Abeke privi chipul prietenei sale și-l descoperi lipsit de expresie. Un moment, se temu că Meilin nu mai era Meilin, că fusese posedată de Gerathon. Dar apoi observă că pumnii ei erau înclestați.

— Acum..., spuse Zerif, zâmbind cu cruzime, apoi își încrucișă brațele la piept. Înapoi în genunchi!

Abeke se uită la Shane, care părea descumpănit de sadismul acestui individ. Meilin tremură, stăpânită de o furie abia înăbușită. *Nu ataca, se rugă Abeke în gând. Nu e momentul.*

— A zis în genunchi!

Picatorul Drinei țâșni. Fata se mișca iute, mult mai rapid decât se așteptase Abeke. Era ca și când ar fi avut aceleași reflexe ca ale păianjenului ei. Până să se dumirească, Abeke și Meilin căzură în genunchi. Abeke se lovi puternic cu bărbia de punte și simți gust de sânge în gură.

— Drina! îl auzi pe Shane. Încetează!

Abeke rămase cu ochii închiși în lungul moment care urmă. În mod surprinzător, când Drina vorbi din nou, vocea ei păru plină de căință.

— Regret, frate.

Zerif râse zgomotos.

— Gar vrea să le aducem la mal, dar nu a precizat *cum* anume s-o facem. Ultima dată când ne-am întâlnit, Abeke a încercat să-mi străpungă inima cu o săgeată. E dreptul meu să o pedepsesc. Eu zic să le punem să înnoate.

Shane vrut să se împotrivească, dar cuvintele i se risipiră. Abeke încasă o gheata greoaiă în spinare și, în următoarea clipă, se trezi că se rostogolește pe punte. Pentru un moment, lanțul care o leagă de Meilin îi opri înaintarea. Apoi auzi o lovitură și un icnet, ca și cum Zerif ar fi lovit-o și pe Meilin. Abeke o auzi pe Meilin alunecând pe punte și imediat începu să cadă.

Peste bord.

Abeke încercă cu disperare să se agăte cu unghiile de scândurile punții, dar nu reușește decât să adune așchii în pumni. Auza tipetele lui Meilin de dincolo de margine, greutatea ei o tragea în aceeași direcție. Chipul șocat al lui Shane fu ultimul lucru pe care-l văzu înainte să zboare de pe punte și în aerul gol. O auzi pe Meilin lovind apa și se prăbuși și ea după o clipă.

Își simți stomacul în gât și șocul apei reci și sărate fi sfâșie buzele. Lanțul greoi le tragea în adâncuri. Abeke înotă din reflex împotriva poverii, zbătându-se să ajungă la suprafață. Era aproape imposibil să înainteze; numai lovind apa cu toată puterea reușește să-și opreasca scufundarea. Meilin se împotmolise undeva sub ea și o tragea în jos.

În sfârșit, povara lanțului se diminuă și Abeke reușește să răzbească până la aer. Lovi apa cu disperare, ca să nu fie trasă înapoi dedesubt. Ochii o usturau, dar reușește să vadă că Meilin era lângă ea și facea aceleași eforturi ca să rămână la suprafață apei. Mușchii lui Abeke deja luaseră foc. Aveau să poată continua așa numai câteva momente, după care aveau să cedeze și să se ducă la fund.

Meilin gâfăia și lanțul devinea din ce în ce mai greu. Abeke nu avea destulă energie cât să privească în sus, dar din depărtare îl auzi pe Shane strigând după ajutor. Drina tipă la Zerif și până și ea părea însășimantată.

Shane strigă în jos.

— Abeke, înoată spre mal! Înoată spre mal! Nu e departe.

Disperată, Abeke căută linia tărmului. Shane se însela. Din cauza poverii lanțului și a sării usturătoare care-i părjolea plămânii, malul părea imposibil de depărtat. Dar era singura lor speranță.

— Meilin! strigă ea. Astă-i șansa noastră! Haide!

În zgromotul tipetelor Drinei și al strigătelor lui Shane, Abeke începu să înoate. Se simțea de parcă cineva ar fi aprins focuri în picioarele ei epuizate. Măcar Meilin era alături de ea și ținea pasul, înaintând anevoie prin apă. Si fata zhongheză tipă de epuizare.

— Hai, Meilin! o încurajă Abeke înnotând. Vom reușii!

În ciuda hotărârii ei, brațele lui Abeke începură să înceținească. Picioarele îi cedară sub povara nemilosului lanț, adâncindu-se sub apă din ce în ce mai mult, în timp ce apa sărată îi intra în gură cu fiecare răsuflare extenuată. Simții mâinile lui Meilin suștinând-o pe sub brațe, încercând să țină la suprafața apei, dar era prea târziu. Abeke se scufunda, iar apa i se aduna grămadă deasupra capului.

Și atunci picioarele ei atinseră pământul.

Un banc de nisip!

Meilin se ridică în picioare lângă Abeke și începu să râdă de ușurare. Apa mării li se înălța până la gât, dar nu aveau să se înnece. Pentru un lung moment, fetele gâfăiră istovite, până când își reveniră.

Meilin privi înapoi spre navă.

— Zerif e nebun, spuse ea. E clar, Cuceritorii vor să ne captureze în viață, altfel ne-ar fi ucis când eram în Oceanus. Cum se poate să ne pună în pericol de încercare?

— Am fost la un pas de a-l ucide, spuse distrată Abeke. Se pare că întâmplarea l-a făcut irascibil. Deocamdată, avem alte griji. Meilin, privește!

Pe țărm, marea însăși păsea înspre ei. În fața lor, malul se împărți în două, traversat de o siluetă uriașă care aluneca pe apă. Inițial, Abeke se gândi că un bolovan de sub apă apăruse rostogolindu-se odată cu fluxul. Dar apoi zări pe sub valuri cum se zbătea o coadă acoperită cu solzi de piele. Un crocodil uriaș se opri înconjurat de spuma mării, la nici cincisprezece metri distanță de ele. Le privea pe cele două fete epuizate.

O siluetă înaltă, îmbrăcată în armură, păși în apă de pe mal, chipul fiindu-i ascuns de o mască cu coarne. Se apropie de crocodil și își lăsă mâna pe botul lui. Bărbatul își încrucișă brațele musculoase și le privi pe Abeke și pe Meilin, încolțite pe bancul de nisip.

Generalul Gar, conducătorul Cuceritorilor, le aștepta. Devoratorul.